

Čís. 10649.

Předpisu § 15 ex. ř. bylo vyhověno tím, že vymáhající věřitel předložil již s exekucním návrhem potvrzení okresního úřadu, jímž tento správní úřad výslovně svolil k zabavení obecních přírážek k vydobytí zadrženého výživného a podotkl, že rozhodnutí zemského úřadu o návrhu vymáhajícího věřitele na výživné nabylo právní moci proti obci. Nebylo přípustné, by se soud povolující exekuci ještě zvlášť dotazoval, zda bylo svolení politického úřadu vydáno správně.

(Rozh. ze dne 27. března 1931, R I 201/31.)

Soud první stolice povolil exekuci proti obci zabavením a prikázáním k vybrání pohledávky obce za podlužníkem (československým státem) na daních (přirážkách). Rekursní soud exekucní návrh zamítl. Důvody: Na obecní přirážky jest přípustná exekuce jen, předloží-li se svolující prohlášení správního úřadu. Za takového prohlášení nelze však uznati potvrzení okresního úřadu ze dne 19. října 1929, ježto se v něm jen uvádí, že rozhodnutí zemského úřadu ve věci alimentace úředníka Rudolfa H-a (vymáhajícího věřitele) nabylo dne 8. září 1929 právní moci. V potvrzení okresního úřadu ze dne 26. listopadu 1930 jest ovšem obsaženo, že svoluje okresní úřad za účelem vydobytí zadržených alimentací k zabavení obecních přirážek obce, protože rozhodnutí zemského úřadu ve věci alimentace důchodního Rudolfa H-a dne 8. května 1929 nabylo proti obci právní moci. Řečené potvrzení nepraví však nic o tom, že k exekuci svoluje i proto, že majetkové součástky, obecních přirážek, může býti užito k uspokojení věřitele bez újmy zájmů veřejných, o něž se má obec starati (§ 15 ex. ř.). V § 5 min. nař. ze dne 6. května 1897, čís. 153 ř. zák. se stanoví, že politickým okresním úřadem má býti určeno podle volné úvahy, které součástky majetku obce jsou podrobeny exekuci bez újmy zájmů veřejných, a před vydáním tohoto prohlášení mají býti slyšeni zástupci obce a má býti vykonáno též potřebné úřední šetření o určení a o skutečném upotřebení majetkových součástí, o něž jde. To se však v souzeném případě nestalo, nýbrž potvrzení byla vydána, aniž vzato v úvahu ustanovení § 15 ex. ř. Ježto se poslední šetření o majetkovém stavu obce konalo dne 12. prosince 1930 a byl stav ten shledán neutěšeným, jest bezpečně a s určitostí usuzovati, že stav takový, finančně nepříznivý, tu byl u povinné strany již i v době exekucního návrhu a tedy i v době povolení exekuce, o niž jde. Úředník okresní správy politické se vyslovil též tak, že provedení povolené exekuce by sice obec nezničilo, že by však zajisté stížilo valně účely, o něž se má starati v zájmu veřejném, a že tento veřejný zájem jest důležitější, než soukromý zájem vymáhající strany. Jest též uvážiti, že prvním soudem nebyl podle nařízení min. sprav. ze dne 29. dubna 1864, čís. 3563 vyrozuměn zastupitelský sbor obci po zákonu nejbližše nadřízený (nyní okresní úřad), by mohl učiniti v administrativní cestě potřebná opatření. Z přípisu okresního úřadu jest pa-

trno, že provedením povolené exekuce by byly veřejné zájmy obce, povinné strany, ohroženy.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění. Vymáhající věřitel předložil již s exekučním návrhem potvrzení okresního úřadu ze dne 26. listopadu 1930, jímž výslovně tento správní úřad svoluje k zabavení obecních přírážek obce L. za účelem vydobytí zadrženého výživného a podotýká, že rozhodnutí zemského úřadu o návrhu vymáhajícího věřitele na výživné (alimentaci) nabylo právní moci proti povinné obci. Tím bylo vyhověno předpisu § 15 ex. ř. a nebylo třeba, by se soud exekuci povolující ještě zvláště dotazoval, zda svolení politického úřadu bylo vydáno správně (srov. § 6 druhý odstavec poslední věta min. nař. ze dne 6. května 1897, čís. 153 ř. zák.). Rekursní soud nepřipustným způsobem provedl šetření o správnosti řízení úřadu správního a přezkoumával materiální odůvodněnost svolujícího prohlášení okresního úřadu, jež podle § 5 druhý odstavec nař. čís. 153/1897 ř. zák. jest vyhrazeno volné úvaze tohoto úřadu, přehlédnuv, že podle § 96 první odstavec ústavní listiny jest soudnictví ve všech stolicích odděleno od správy a že hmotně-právním nesprávnostem prohlášení bylo lze odporovati jen pořadem správním (srov. § 6 čtvrtý odstavec min. nař. čís. 153/1897 ř. zák.). Bylo proto důvodnému dovolacímu rekursu vyhověti, napadené usnesení změnit a obnovit usnesení prvního soudu.

Čís. 10650.

Kdo výslovně uznal před poručenským soudem, že jest nemanželským otcem dítěte, jest tímto uznáním vázán. I když napotom odvolal uznání otcovství, lze se na něm domáhati placení výživného v nesporném řízení.

(Rozh. ze dne 27. března 1931, R I 233/31.)

S o u d p r v é s t o l i c e uložil v nesporném řízení nemanželskému otci, by platil dítěti výživné. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: Stížnost vytýká zmatečnost usnesení, protože prý stěžovatel nemanželské otcovství neuznal a o jeho otcovství a o vyživovací povinnosti bylo proto rozhodnouti sporem. Podle § 16 novely I. k obč. zák. má býti výživné stanoveno v nesporném řízení, bylo-li otcovství uznáno. To se stalo podle protokolu ze dne 11. září 1920. Z protokolu ze dne 8. června 1922 nevyplývá, že byla doznána jen soulož, nikoli však otcovství, naopak z tohoto protokolu jest zřejmo, že stěžovatel otcovství původně uznal a teprve později dodatečně popíral. Toto dodatečné popření nemá však významu a bylo zřejmě vypočteno na to, že nemanželská matka, která s ním žila ve společné domácnosti a v únoru 1922 znovu porodila, mezitím du-